

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Štefana Michálíka, JUDr. Ing. Antona Jakubíka, JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Daniela Hudáka, v trestnej veci proti obvinenému **F. A.**, vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, pod sp. zn. BB-3 T 3/2010, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. septembra 2011 v Bratislave, dovolanie, ktoré podal obvinený **F. A.**, zastúpený obhajcom JUDr. M. Dz., advokátom v Rimavskej Sobote, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, sp. zn. 3 To 7/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného **F. A.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) z 09. apríla 2010, sp. zn. BB-3 T 3/2010, bol obvinený **F. A.** uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. zák.“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 24. mája 2009, v čase okolo 17.30 hod., v úmysle usmrtiť **M. B.** a pomstiť sa jej tak za to, že s ním odmietala mať vzťah, po tom, čo si vo dvore rodinného domu č. p. X., na ul. S. vo V. B. do plastovej fľaše pripravil horľavú kvapalinu presne nezisteného zloženia a vyskúšal aj účinky jej vznietenia, vošiel do rodinného domu č. p. X., na Ul. S. v obci V. B., kde **M. B.** býva, zamkol vchodové dvere, vybral zo zámky kľúč a odhodil ho, prešiel do priestorov kuchyne, kde sa v tom čase zdržiavala **M. B.**, jej maloletí synovia, a to ťažko zdravotne postihnutý **M. B.**, nar. X. a **T. B.**, nar. X., ako aj jej matka **J. B.**, pristúpil k **M. B.**, chytil ju rukou pod bradu, zaklonil jej hlavu a s otázkou smerujúcou k tomu, či bude mať s ním vzťah, jej začal liat' horľavú

kvapalinu na hlavu, pričom si polial aj svoje oblečenie, následne sa zahnal s fľašou v ruke smerom k J. B., obsahom fľaše polial pravú časť tváre a pravé rameno J. B., táto mu potom vytrhla fľašu z ruky, prebehla cez chodbu do izby, v ktorej cez otvorené okno vyskočila na terasu, kde ju zahodila, zakričala o pomoc, cez okno sa vrátila späť do domu, kde už medzitým F. A. zobral zapaľovač a podpálil M. B., ktorej sa vodou z vedra podarilo plamene na svojom tele uhasiť, otvorila okno v kuchyni, cez ktoré vyliezla na terasu, na ktorú následne J. B. povykľadala maloleté deti a nakoniec vyliezla aj ona, v dôsledku čoho M. B. utrpela rozsiahle popáleniny celej tváre, krku, oblasti pliec, horných končatín, celého chrbta a hrudníka po úroveň prsníka, na celkovej ploche 23% povrchu tela, ktoré si podľa znaleckého posudku vyžiadali dlhotrvajúcu práceneschopnosť a v prípade včasného neposkytnutia odbornej lekárskej starostlivosti by mohli vyústiť v jej smrť a J. B. utrpela poranenia oka vniknutím horľavej kvapaliny, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie.

Za tento trestný čin uložil špecializovaný trestný súd obvinenému F. A. podľa § 145 ods. 2, s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. g/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému uložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenej M. B., nar. X., bytom V. B., ul. S. č. X, vo výške 8.676 € (osemtisícšesťdesiatšesť Eur) a poškodenej strane D., Z.P., a.s., C. X., N., spôsobenú škodu vo výške 2.706,58 € (dvetisícšesťstošesť Eur, päťdesiatosem Eurocentov).

Rozsudok špecializovaného trestného súdu nadobudol právoplatnosť 30. júna 2010, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 3 To 7/2010, podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obvineného F. A. zamietol.

Odpis uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol obvinenému a jeho obhajcovi doručený 15. júla 2010.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica predložil dňa 19. apríla 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený F. A. na uvedenom špecializovanom trestnom súde dňa 11. marca 2011, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, sp. zn. 3 To 7/2010, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. Obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dňa 06. júla 2011, po výzve Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na odstránenie procesných vád skôr podaného dovolania, podal kvalifikované dovolanie, ktoré bolo obsahovo totožné s dovolaním z 11. marca 2011. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo bol zákon porušený v jeho neprospech v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 2 ods. 9, ods. 10, ods. 11, ods. 12 Tr. por., § 34 ods. 1 Tr. por., § 124 ods. 3 Tr. por., v spojení s § 138 Tr. por., § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. zák. v spojení s § 14 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti obvinený prostredníctvom obhajcu argumentoval nasledovne:

Som presvedčený, že súdy sa vyššie citovanými ustanoveniami dôsledne neriadili. Aj keď by si obhajoba splnila všetky svoje povinnosti vyplývajúce jej z ustanovenia § 44 Tr. por., konečný cieľ, t.j. snahu v konaní náležite a včas objasniť skutočnosti, ktoré by obvineného mohli zbaviť viny alebo jeho vinu zmierniť nemusí vždy dosiahnuť. Môže jej v tom brániť ustanovenie § 272 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

Z uvedených ustanovení je teda nepochybné, že súd musí otázku, či navrhovaný dôkaz pripustí alebo ho odmietne veľmi citlivo hodnotiť, a to vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. Ak by totiž obhajobou navrhovaný dôkaz v rozpore s nevyhnutnosťou jeho konania vyhodnotil ako nepodstatný pre rozhodnutie mohol by závažným spôsobom zasiahnuť do práv, ale i povinností obhajoby vymedzených v citovanom ustanovení § 44 Tr. por.

Pokiaľ teda súdy neakceptovali návrh obžalovaného a jeho obhajcu na vykonanie dôkazov, tak ako to v rámci konania a vo svojom dovolaní navrhovali a nezabezpečili dôkazy nevyhnutné na objektívne ustálenie právnej kvalifikácie konania obžalovaného, porušili právo obžalovaného na jeho obhajobu.

Som presvedčený, že pre objektívne rozhodnutie vo veci mal súd akceptovať návrhy na doplnenie dokazovania nielen výsluchom navrhovaných svedkov, ale tiež vypracovaním nového znaleckého posudku ohľadne horľavosti oblečenia poškodenej bez prítomnosti akejkoľvek tekutiny.

Som presvedčený, že súdy nemali dostatok dôkazov pre správne právne posúdenie skutku. Svoj úmysel usmrtiť poškodenú rozhodne popieram. O to dôslednejšie mali súdy vyhodnocovať doterajšie dôkazy a v prípade ich neúplnosti v zmysle už vyššie citovaných ustanovení zabezpečiť aj ďalšie dôkazy.

Súdy sa v rámci dokazovania vôbec nezaoberali otázkou, či množstvo a druh použitej tekutiny zasahujúcej 23% povrchu tela by skutočne mohli viesť k smrti poškodenej alebo by mali za následok len dlhotrvajúcu práceneschopnosť s trvalými následkami a uspokojili sa len s konštatovaním znalca z odboru súdneho lekárstva, že v prípade včasného neposkytnutia odbornej lekárskej starostlivosti by mohli vyústiť v jej smrť. Táto otázka si však podľa môjho názoru (a to aj vzhľadom na popieraný úmysel poškodenú takýmto spôsobom usmrtiť) vyžadovala oveľa podrobnejšie skúmanie a dokazovanie. Z vyjadrenia znalca totiž nie je zrejmé, o aké poznatky opiera svoje tvrdenie (výskum, analogické prípady a pod.), a ak áno, v koľkých prípadoch dochádza k smrteľnému následku osôb pri zásahu horľavou látkou na povrchu 23%. Doposiaľ nebola riešená ani otázka od čoho závisí intenzita horenia horľavej látky a vplyv tejto intenzity na následok.

Som presvedčený, že až po zabezpečení tohto dôkazu v spojení s ďalšími, vrátane mojej obhajoby sa bude dať objektívne ustáliť subjektívna stránka môjho konania a na to nadväzujúce právne vyhodnotenie skutku (právna kvalifikácia).

Súdy však nekriticky pristúpili aj k dôkazom, ktoré boli vykonané vyšetrovateľom Policajného zboru v rámci prípravného konania a napriek ich nezákonnosti vo veci vytýčili hlavné pojednávanie a konali. Ako totiž vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedkov M. B. zo 06.10.2009, z 01.12.2009, J. B. z 18.06.2009, zo 06. 10.2009, z 01.12.2009, L. K. z 18.06.2009, P. B. z 18.06.2009, P. P. z 19.06.2009, J. B.-K. a ďalších, vrátane zápisnice o výsluchu znalca MUDr. V. z 30. 11. 2009, všetky tieto výsluchy boli realizované len za účasti vyšetrovateľky Policajného zboru a obhajcu, resp. jeho koncipienta. Tým došlo k závažnému porušeniu ustanovenia § 124 ods. 3 Tr. por. v spojení s ustanovením § 138 Tr. por. Podľa citovaných ustanovení zápisnicu o výsluchu, ktorá sa vykonala bez pribratia zapisovateľa treba obvinenému (analogicky i svedkovi cez cit. ustanovenie § 138 Tr. por.) pred podpisom prečítať alebo na prečítanie predložiť v prítomnosti nezúčastnenej osoby. Som presvedčený, že tieto úkony nemali súdy akceptovať ako dôkaz.

Z týchto dôvodov obvinený v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

konštatoval uvedené porušenie zákona v jeho neprospech vo vyššie citovaných ustanoveniach a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2010, sp. zn. 3 To 7/2010. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol a obvineného prepustil z výkonu trestu odňatia slobôd.

V zmysle § 376 Tr. por. sa z procesných strán, dňa 23. augusta 2011 k obsahu uvedeného dovolania vyjadrila len poškodená M. B., ktorá uviedla:

Odsúdený F. A., nar. X., ma chcel zabiť a ohrozoval moje deti a matku. Prežila som len vďaka sebe, nie vďaka nemu. Za tento zločin dostal len 21 rokov, ja som zranená a poznačená na celý život, tak nech si to konečne odsúdený prizná, čo spôsobil. Mal dostať doživotie, tak ako on spôsobil mne doživotne bolesti a nech nerobí zo seba nevinného, keď on bol ten, ktorý ma obliat a zapálil a keď mu len teraz dochádza, čo spravil, to nie je moja, ale jeho vina. Mal rozmýšľať predtým, než mi zničil život.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods.1 a ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011, ako to vyplýva z ustanovenia § 567j ods. 7 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. (v znení účinnom do 31. augusta 2011, vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť pred 1. septembrom 2011 – porovnaj § 567j ods. 7 Tr. por.). Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Z obsahu dovolania obvineného F. A. vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uvádza, že **bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu**, a to čo sa týka hodnotenia a odmietnutia vykonania navrhnutých dôkazov. Skutočnosť, že „súdy neakceptovali návrhy obvineného a jeho obhajcu na vykonanie dôkazov a nezabezpečili dôkazy nevyhnutné na objektívne ustálenie právnej kvalifikácie konania obvineného“ považuje obvinený za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu.

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. a vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky; je garantovaná aj v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „**zásadným spôsobom**“.

Pri posudzovaní, či v tom-ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vychádzajúc z uvedeného, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku

o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že súdy nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v prospech obvineného a nemali dostatok dôkazov pre správne právne posúdenie skutku (ako napr. námietka obvineného, že sa súdy nezaoberali otázkou množstva a druhu použitej tekutiny, ktorá zasiahla poškodenú M. B. vo vzťahu k intenzite horenia horľavej látky a možnými následkami spôsobenými týmto horením). Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvineného, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, nie je možné akceptovať.

Obvinený F. A. poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ktorý spočíva v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V tejto súvislosti upozorňuje na nezákonne získaný dôkaz, ktorým podľa obvineného majú byť výsluchy svedkov v prípravnom konaní, resp. zápisnice z týchto výsluchov, realizované len za účasti vyšetrovateľa a obhajcu, ktoré sa konali bez prirátania zapisovateľa. Tým malo dôjsť k porušeniu ustanovení § 124 ods. 3 Tr. por. a § 138 Tr. por., v zmysle ktorých sa zápisnica o výsluchu, ktorá sa vykonala bez prirátania zapisovateľa pred podpisom obvineného

a svedka, prečíta alebo na prečítanie predloží v prítomnosti nezúčastnenej osoby. Obvinený takto získané dôkazy považuje za nezákonné.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por., za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle citovaného ustanovenia, treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon- použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu- bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Podľa § 124 ods. 3 Tr. por. zápisnicu o výsluchu, ktorý sa vykonal bez prítomnosti zapisovateľa, **treba** obvinenému **pred podpisom prečítať alebo na prečítanie predložiť v prítomnosti nezúčastnenej osoby**. Ak má obvinený proti obsahu zápisnice námietky, treba ich prejednať v prítomnosti pribranej osoby a výsledok prejednania zahrnúť do zápisnice.

Podľa § 138 Tr. por. ustanovenia § 123 až 126 o výsluchu obvineného sa primerane použijú aj na výsluch svedka, na konfrontáciu medzi svedkami, ktorí už boli vypočutí, a na rekogníciu.

Podľa 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa **odseku 1 písm. a/ až písm. g/** nemožno použiť, ak táto **okolnosť** bola tomu, kto podáva dovolanie, **známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom**; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Skutočnosť, že zápisnice z výsluchov svedkov z prípravného konania neboli prečítané alebo predložené v prítomnosti nezúčastnenej osoby, bola obvinenému známa už v konaní pred súdom prvého stupňa, no nenamietal ju ani v konaní pred odvolacím súdom. Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že túto okolnosť nie je možné použiť ako osobitný dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1. písm. g/ Tr. por.

Nad rámec uvedeného je treba dodať, že namietané výsluchy uvedených svedkov z prípravného konania boli vykonané na hlavnom pojednávaní v konaní pred prvostupňovým súdom (č. l. 882-924, zv. 6) v súlade so zákonom a zásadami priamosti, ústnosti

a bezprostrednosti. Zásada bezprostrednosti uvedená v § 2 ods. 19 Tr. por. stanovuje, že pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak. Súd teda prihliada len na tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, opiera sa o dôkazy, ktoré boli pred súdom vykonané a rozhoduje len na základe týchto dôkazov.

Dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní súdy oboch stupňov vychádzali, boli získané zákonným spôsobom, a preto najvyšší súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku (otázka, či množstvo a druh použitej tekutiny zasahujúcej 23% povrchu tela môže viesť k smrti poškodenej, namietanie znaleckého posudku, v ktorom obvinenému chýbajú poznatky z výskumov a analogických prípadov) predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že existencia uplatnených dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1, písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.), je založená výlučne na skutkových výhradách obvineného. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd. Dovolanie takto obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli naplnené uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvineným F. A. odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 29. septembra 2011

JUDr. Harald S t i f f e l, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová